

מהר"ל דרשת שבת הגדול

אל הכהן שיאכל חטאת ובעלים מתכפרים, כי המקריב מתחבר אל מדריגת הכהונה שאין בה חטא ובוה מתכפר העון, ושני דברים הוא מקריב אל הש"י, האחד האמורים שהם קרובים אל הנפש וראוי שיעלו לגבוה, אבל הרחוק מן הנפש והוא גוף ממש כמו הבשר נאכל לכהנים, וגם החלב בהקרבה מפני שהחלב הוא המובחר מן הגוף, וכמו שהדם הוא הנפש כך החלב הוא עיקר הגוף והוא ראשית הגוף, וכדכתיב (במדבר יח, יב) כל חלב תירוש ראשיתם, וכל חלב נבדל מן השאר וכדכתיב (שם, יח, ל"ב) בהרימכם את חלבו ממנו, ולשון הרמה הוא הפרשה, והתורה אמרה להפריש לגבוה דבר שהוא מובדל ומופרש בעצמו, כי הדם שהוא מובדל ומופרש במה שהוא הנפש, לכך הוא לגבוה, והחלב הוא ג"כ מובדל מן שאר הגוף, ויש לתת אלו שנים אל הש"י שהוא עיקר והתחלת הכל כמו שהם אלו שנים, והו טעם

רבינו בחיי במדבר כח, לא

אין ראוי להקריב על גבי המזבח אלא דבר המובחר במינו. וכל שאינו פסול אך הוא כחוש וכעור אין מקריבין אותו לכתחילה, שאם היה חייב קרבן עולה לא יביא שה כחוש וכעור ויאמר הרי אין בו מום, שעל זה נאמר (מלאכי א) וארור נוכל ויש בעדרו זכר, אלא צריך שיביא מן המובחר. וכן היו ישראל עושין בזמן שבהמ"ק קיים, היו מביאים אילים ממואב, וכבשים שגביהם רחבה מחברון, וגוזלות מהר המלך, ושמן מתקוע, הכל היה מובחר במינו. וכן מצינו בקרבנו של הבל (בראשית ד) והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן, ונתרצה קרבנו, ונאמר בקין שלא הביא מן המובחר (שם) ואל קין ואל מנחתו לא שעה, וכן כתיב (דברים יב) וכל מבחר נדריכם, וכתיב (במדבר יח) בהרימכם את חלבו ממנו.

אור המאיר פרשת קורח

הצינה הנק' אשר נדוק ונזין ואמרת אליהם צהרימכם את חלבו ממנו ונחשב ללוים כחצוה גורן וכחצוה יקב וחלחלם אותו בכל מקום אחס וציחם כי שר הוא לכם חלף עבודתכם צוהל מועד נראה הענין ע"ד שבארנו בדרוש מגילת רות כתיב צבוע הנה הוא זורה את גורן השעורים הלילה ותוכן הדברים החיוז מוטל על נדיק הדור להעלות אותיות התורה מפרטי הכנראים וכחזר לעיל באורייתא אסהכל קצ"ה וברא עלתא ממילא מוכרח להיות אותיות התורה בכל דבר הבא לכלל בריאה מדת צה"י דלח"מלכהחיותם ובהעדרם לאפס והוא נחשבו ובארתי מה דאיתא במשנה כל שרות הצריות נוחה הימנו רוח המקוה נוחה הימנו. ולכאורה יש לתמוה וכי זה הוא כלל השוה בכל אדם להנצחאים חגיע משפע ברכה עליונה וזה נק' משאו ומתנו יפה עם הצריות כלומר עם כל הכרואים נוחה ונוהן בהם נוחה מהם צחינת רמיזא דהכמהל לעבודת צוראן ואח"כ נוחה בהם חיות והארה ע"י מה שמעורר לבו בקרבן מהמתם ואיש כזה שלום יעשה בפרטי הכנראים העושים מריבה כלפי מעלה לומר חן צחינת למהוי קדם מלכא כי יפה יפה לעבוד גם עמם את הקב"ה לאפוקי איש צער ולא ידע כל זאת כי אם מעשהו כזהמה רק שלא יהיה זר מהאות לבו אזי כל הכרואים שונאים אותו כי אין משאו ומתנו יפה עמם ליפא מהם צחינת וליהן להם חיות והארה ולכן מרגלת

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMIPORTAL

KOLHALASHON